

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

ZIMNÍ
HROB

HOST

A cluster of several bright red bloodstains is scattered on the snow in the bottom right corner of the cover.

A WINTER GRAVE © Peter May, 2023

Translation © Linda Kaprová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2002-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2003-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2004-6 (MobiPocket)

Když v roce 1990 vesmírná sonda Voyager 1, vyslaná agenturou NASA, opouštěla sluneční soustavu, požádal Carl Sagan, člen zobrazovacího týmu tohoto vesmírného projektu, aby se kamery ještě naposledy otočily na planetu Zemi. Fotografie zachycující náš svět jako smítko menší než 0,12 pixelů vešla do historie pod názvem *Bleděmodrá tečka*.

Když se pak nad tímto smítkem prachu zamýšlí ve své knize *Pale Blue Dot: A Vision of the Human Future in Space* (Bleděmodrá tečka: Vize budoucnosti lidstva ve vesmíru) z roku 1994, píše: „Neexistuje snad lepší důkaz pošetilosti lidské pýchy než tento vzdálený obraz našeho maličkého světa. Mám za to, že podtrhuje naši odpovědnost chovat se k sobě laskavěji a tuhle bleděmodrou tečku, jediný domov, který jsme kdy měli, chránit a opatrovat.“

PROLOG

LISTOPAD 2051

Máloco dokáže vědomí vlastní konečnosti zpřítomnit tak jako střet se smrtí. Ale takové setkání Addie v tuhle chvíli ani nepřijde na mysl, a tak ji na to, co ji čeká, nic nepřipravilo.

Je rozpolcená. Takový den by ji měl naplňovat radostí. Na vrchol jí zbývá už jen kousek. Sice se do ní opírá studený vítr, ale na blankytně modrém nebi není ani mráček a krajinu v údolí zalévá svým zlatem zimní slunce. Ne všude. Jen tam, kde se země zvedá ze stínu vrhaného okolními štíty. Je polovina listopadu, touhle dobou zahlédne východní konec fjordu slunce jen málokdy. Dál na západ se ale už mořské jezero Loch Leven vynořuje do světla, sytě modře se blyští jako broušené sklo a rozhazuje kolem sebe trpytivé pajetky světla. V šikmých dopoledních paprscích působí jemný opar nad hladinou téměř přízračně. Vítr zvíří čerstvě napadaný sníh a žene ho jako prach po hřebeni, který se klikatí k severu.

Nic z toho však Addie nevnímá. V duchu přemítá o osudu, který očividně nedokáže zvrátit. Možná jsou nám některé věci prostě souzené, napadne ji. To, že se člověk cítí nešťastný, je přirozený stav, a ten jen občas naruší nečekané okamžiky radosti.

Vítr jí roztahuje plíce a péřová bunda North Face se jí celá nadouvá. Když Addie zamíří k severu, opře se jí vítr do batohu s bezpečně uloženou termoskou bílé kávy a sýrovými sendviči, který jinak na ramenou ani necítí. Kolem se zvedají a klesají svahy pohoří Mamores. Skoro všechny vrcholky patří mezi takzvané munros, výškou tedy přesahují 914,4 metrů nad mořem. Slunce ozařuje temeno Ben Nevisu, nejvyšší hory Skotska a nejimpozantnějšího vrcholu celých Britských ostrovů, i když jak se teď hladina moře zvedá, ze své výšky něco málo ztratil.

Addie se na chvíli zastaví a ohlédne se. Zadívá se dolů do údolí. Na obloukové řady domků nahloučených u nejzazšího výběžku fjordu, kde bydlí, už nedohlédne. Slovo kin v gaelštině znamená hlava. Odtud také jméno vesnice: Kinlochleven. Osada u hlavy Loch Leven.

Někde vlevo se leskne přehrada Blackwater ukončená dlouhou hrází. Z ní se dolů k vodní elektrárně nad vesnicí bok po boku plazí šest mohutných černých trubek. Místy z nich uniká voda, pod tlakem tryská do vzduchu, a když se setká se slunečními paprsky, září maličkými duhami.

Addie konečně obrátí pozornost k cíli svého výstupu. V nejdřsnějších zimních měsících sem vyráží jednou týdně, aby zkontrolovala stav křehce působící meteostanice, kterou sem nainstalovala už před — zamyslí se — šesti lety. Těsně předtím, než otěhotněla. Za vlidnějšího letního

počasí sem na zádech natřikrát nanosila padesát kilogramů kovových součástí a konstrukčních dílů. Ke skále přišroubovala třínohý stativ se středovou tyčí a senzory. Měří teplotu a relativní vlhkost vzduchu, rychlost i směr větru. Meteostanice má i snímače ultrafialového, viditelného a infračerveného záření. Je vybavena solárními panely, rádiovou anténou a zařízením pro satelitní komunikaci. Na vrcholku hory je k někdejšímu pískovci, který se přeměnil v bílý křemenec, připevněná kovová skříň. Ukrývá zařízení pro záznam dat, čidlo atmosférického tlaku, vysílače a baterie. Addie pokaždé žasne, jak to všechno může v tak nehostinném prostředí vydržet.

Očistit čidla od námrazy a sněhu a zkontrolovat, že vše funguje, jak má, jí nezabere ani patnáct minut. Patnáct minut, během nichž nemusí myslet na nic jiného. Patnáct minut úniku z deprese. Patnáct minut zapomnění.

Když skončí, posadí se na skříň, vyloví z batohu narychlo sbalené chleby a horkou sladkou kávu na zapítí. Teď už ale své myslí nedokáže zabránit, aby se vrátila k tomu, co ji celé měsíce trápí. Zavře oči, jako by tím proud úvah dokázala umlčet, ale depresi si nese s sebou jako ten batoh. Kdyby ji tak dokázala sundat z ramen stejně jednoduše, jako shodí batoh po návratu domů.

Nakonec Addie celá ztuhlá vstane a otočí se k severu, kde se strmé úbočí svažuje do ledovcového kotle. Coire an dà Loch, „Dvoujezerní březno“. Opatrně se vydá po západním hřebeni dolů. Na slunci se tam třpytí dvě jezírka, která tomuto ledovcovému údolí dala jméno. Zůstal tu jen lehký poprašek sněhu. Zbytek vítr svál dolů do údolí. Obnažené kamení a vegetace vypadají jako ekzém na hladké kůži.

Před Velkou změnou se ve vyšších horách držel sníh dlouho do jara čím dál vzácněji a zhruba před třiceti lety sněhová pole vymizela téměř úplně. Teď však v severně a východně orientovaných údolích pokrývá sníh čím dál větší a četnější plochy i v červenci a srpnu. Natává a mrzne, natává a mrzne, dokud neztvrdne v led, se kterým si nižší letní teploty už nedokážou poradit. Addie sledovala, jak sněhové pole v Coire an dà Loch s ročními obdobími mohutní a zase odtává a jak se rok od roku zvětšuje. Příští sněhová bouře ho pohrbí a led se znovu objeví nejdříve na sklonku jara.

Dnes ale sněhová vrstva vypadá jinak. V horní části v ní zeje díra. Otevírá se jako portál do temné dutiny pod ní. Třeba si jí Addie při svém minulém výšlapu jen nevšimla. Otvor mohl zasypat sněh, který pak vítr rozfoukal. Ať je to, jak chce, vzbudil její zvědavost. O tunelech ve sněhu už slyšela. V teplejších obdobích, jaké právě měli za sebou, se voda z tajícího sněhu řinula ze svahů dolů a razila si cestu zledovatělými sněhovými poli.

Addie rázem zapomene na všechna trápení a pustí se z hřebene ledovcovým kotlem dolů. Opatrně překonává suťoviště pokryté vrstvou sněhu, z níž se tu a tam derou kameny, a blíží se ke sněhovému poli hluboko v chladném srdci sevřeného karu. Pole měří nějakých dvacet metrů na délku a sedm osm na šířku. Hloubku by Addie odhadovala možná tak na dva a půl. Dorazí k němu odspodu a poprvé v životě uvidí tunel, který v přemrzlém sněhu dokáže vyhloubit voda. Zatají se jí dech. Nad kamením a zčernalou vegetací se klene dokonalý oblouk jako v katedrále, pokrytý geometrickými miskovitými prohlubeninami rodících se ledových stalaktitů. Ve světle, které se sem z horního

konce tunelu řine jako předtím bystřina, led modravě září. Otvor je dost velký na to, aby se jím dalo prolézt.

Rychle shodí batoh a z jedné jeho kapsy vyloví fotoaparát. Potom si klekne a opatrně vlez do tunelu. Několikrát se zastaví a fotí. Nakonec se rozhodne udělat si selfie se vzdalujícím se tunelem za sebou. Ráda by však zachytila barvu a texturu klenby, a tak si lehne na záda, aby mohla obrátit objektiv šikmo vzhůru a dozadu ke světlu.

Vtom to uvidí. Přímo nad sebou má muže zamrzlého v ledu. Na sobě má cosi jako alpinistickou výstroj a Addie se úplně nepatříčně mihne hlavou, že muž výbavu hrubě podcenil. Neznámý leží tváří dolů, ruce podél těla, a zírá na ni s doširoka otevřenými ústy, jako by dosud žil. Jeho plíce se však už nenadechnou, oči nic neuvidí. A celým údolím Coire an dà Loch se rozlehne Addiin vyděšený výkřik.

1. KAPITOLA

O PĚT DNÍ DŘÍVE

Budova Glasgowského soudního dvora působila impozantně, o to víc, že jí úřady v pozdějších letech dvacátého století dopřávaly čištění fasády. Dostala se na seznam historicky významných budov, zato s historickým významem individuí, která vstupovala dveřmi ve sloupy podpíraném průčelí, už to tak slavné nebylo. Nejvyšší soudce, předseda soudu či mnohem častěji jeden z pětatřiceti řadových soudců tu vynášel ortel za ortelem nad dlouhým sledem — povětšinou — mužů, kteří svůj nepadnoucí oblek vzápětí nezřídka vyměnili za velmi odlišnou garderobu.

Detektiv inspektor Cameron Brodie za ta léta svědčil v místních jednacích síních už mnohokrát. Přivykl pachu spravedlnosti, kterou z vysokých dubových lavic ve světle umělých střešních oken vykonávali muži i ženy v parukách a černých talárech. Připadalo mu, že spravedlnost je cítit saponátem, močí a zbytkovým alkoholem, s občasným závanem kolínského.

Venku na třídě Saltmarket byla zima jako v morně a z olověného nebe se jako obvykle snášel déšť. V síni, kde se právě vedla žhavá pře ohledně viny jistého Jacka Stalkera alias Fazola, obviněného z vraždy prvního stupně, nicméně vládla dost horká atmosféra a plnila ovzduší výpary z promoklých deštníků a kabátů. Nevýrazný třicátník seděl na lavici obžalovaných mezi dvěma policisty. Přes levé obočí se mu v podobaném obličejí táhla fialová jizva. Řídnoucí vlasy si Stalker učesal dozadu a přilepil k lebce nějakým děsivě smrdutým tužidlem. Brodie měl dojem, že ho i přes pach justice cítí až u svědeckého pultíku.

Stalkerův advokát, postarší Archibald Quayle, se proslavil jako obhájce při více než pěti stovkách případů vražd a svou pověstí předčil i legendárního advokáta dvacátého století Josepha Beltramiho. V záhybech kůže na krku a na bradě se mu sice komicky blyštěl pot, ale Brodie dobře věděl, že má proti sobě nesmlouvavého soupeře.

Quayle teď poodešel od velkého čtvercového stolu pod lavicí advokátů a jejich asistentů a postavil se mezi porotu a svědecký pult. Čišela z něho bohorovnost člověka, který si je neochvějně jistý, že pro svého klienta dosáhne osvobozujícího rozsudku, a také naprostý úžas nad tím, jak se případ vůbec mohl ocitnout před soudem.

Pro Brodieho byla Stalkerova vina jasná záležitost. Bezpečnostní kamera s vysokým rozlišením zachytila, jak na nábřeží řeky Clyde poblíž konferenčního centra SEC Armadillo ukopal svou oběť k smrti.

Quayle na Brodieho upřel pronikavé tmavé oči. „Jaké svědky jste v souvislosti s údajným napadením vyslechl, pane detektive inspektore?“

„Žádné.“

Quayle v předstíraném překvapení zvedl obočí. „A pročpak?“

„Žádné se nám nepodařilo najít. Incident se odehrál v brzkých ranních hodinách. V okolí se v tu dobu podle všeho nikdo další nepohyboval.“

Obhájce předstíral, že nahlíží do poznámek. „A jaké forenzní důkazy, které by vás vedly k podezření, že se tohoto zavrženíhodného zločinu dopustil můj klient, jste získali?“

„Žádné.“

Obočí opět užasle vylétlo vzhůru. „Ale váš tým forenzních techniků přece musel zajistit stopy z místa činu i samotné oběti?“

„To ano.“

„Ovšem žádná z nich s činem nespojovala obviněného.“ Bylo to pouhé konstatování, nikoli dotaz.

„Najít Stalkera nám trvalo téměř dva dny. Měl spoustu času zbavit se všeho, co by ho s vraždou jakkoli spojovalo.“

„A jak jste ho našli?“

„Doptali jsme se. Policie ho zná.“

Quayle sraštil obočí. „Zná? Jak to?“

Brodie s odpovědí chvíli váhal. Neměl v úmyslu skočit Quaylovi na lep. „To vám bohužel vzhledem k zákonu o rehabilitaci pachatelů trestných činů z roku 1974 sdělit nemůžu,“ odpověděl klidně. Mezi advokáty u stolu tím vyvolal úsměvy a u soudce zlobný pohled.

„Říkáte, že jste se doptali,“ pokračoval nevzrušeně Quayle. „U koho?“

„U jeho známých kumpánů.“

„Chcete říct přátel?“

„Ano.“

„Přátelil se i s obětí, nebo ne?“

„Mám za to, že spolu kdysi bydleli.“

„Takže spolubydlící?“ zeptal se neupřímně Quayle.

Brodie se znovu zarazil. „Dalo by se říct. K tomu se bohužel nemůžu vyjádřit.“

Quayle detektivovu drzost ignoroval a sebevědomě zamířil na své místo. „Takže proti obviněnému nemáte jiný důkaz než záznam z bezpečnostních kamer, který soudu předložil státní zástupce?“

„Řekl bych, že je celkem usvědčující.“

„Až mě bude zajímat váš názor, pane detektive inspektore, tak se vás na něj zeptám.“ Přezíravě se otočil k soudci. „Rád bych vás, vážený pane soudce, požádal, zda by soud nemohl ještě jednou nechat přehrát důkaz číslo 5A.“

Soudce se podíval na státního zástupce, který pokrčil rameny. Koneckonců tím mohl nanejvýš podpořit tvrzení obžaloby. „Nemám námitek, pane soudce,“ prohlásil.

Velké obrazovky na všech čtyřech stěnách se rozsvítily a už poněkolikáté se na nich se všemi brutálními podrobnostmi začala odvíjet vražda nešťastného Archieho Laffertyho. Na záznamu probíhala hádka. Rychle plynoucí vody řeky Clyde zrcadlily světla policejního velitelství na nábřeží Pacific Quay na protějším břehu. Na severním nábřeží nebyla až na dva protivníky živá

duše. Stalker zařval Laffertymu do obličeje. Div že nebylo vidět, jak se mu na rtech pění sliny. Oběma rukama do druhého muže strčil. Ten zavrával a ustoupil nazad. Divoce gestikuloval, jako by se hájil před nějakým absurdním nařčením. Stalker do něho strčil znovu. Tentokrát muž upadl a hlavou udeřil o dlažbu. Jak později zjistil soudní lékař, náraz způsobil zlomeninu lebky, ale očividně nestačil k tomu, aby Lafferty ztratil vědomí. Až příliš zřetelně vnímal kopance, jimiž ho útočník začal zasypávat. Schoulil se do klubíčka, aby si chránil hlavu a hrudník. Stalker však nepolevoval. Nakonec pravou nohou prorazil obranou ležícího Laffertyho a plnou silou ho zasáhl do obličeje, ze kterého se rozlétla sprška krve.

Útok pokračoval ještě nesnesitelně a neúměrně dlouho, dávno poté, co se zkrvavený Lafferty už ani nepokoušel bránit a jen bezvládně ležel na dlažbě, kde pasivně přijímal přicházející rány. Stalker si to očividně vychutnával. Do každého kopance vkládal veškerou svou energii, až nakonec zůstal jen zadýchaně stát a s opovržením se díval na svou oběť. Tou dobou byl Lafferty už téměř jistě mrtvý. Stalker se otočil na podpatku a rázně odkráčel pryč ze záběru. Obrazovky zablikaly a záznam skončil.

Přestože Brodie už video viděl nesčetněkrát, i tentokrát ho zamrazilo znepokojením. Na soudní síň se sneslo ticho. Potom Quayle nonšalantně prohlásil: „Děkuji, to je všechno, pane inspektore.“

Brodie nevěřil vlastním uším. Quayle svůj výslech zakončil tím, že znovu nechal přehrát záznam vraždy a ve všech přítomných tím jen posílil přesvědčení o vině

svého klienta. Brodie vstal, sestoupil od svědeckého pultíku a rychlým krokem opustil síň.

Za dveřmi na něho čekal Čára. Detektiv inspektor Tony Thomson byl tak hubený, že na sebe oblečení spíš věšel, než že by ho nosil. Měřil dobré dva metry, což mu také vysloužilo jeho přezdívku. I když promluvil tlumene, hlas zvučně zarezonoval o dlažbu a natřené štuky starobylého prostoru. „To byl fofr. Tak pojď, U Saracéna na nás čeká pivo a quiche.“ Zamířil ke dveřím na ulici. Když se však Brodie neměl k odchodu, zarazil se a ohlédl se na něho. „Co je to s tebou?“

Brodie zavrtěl hlavou. „Něco tady nehraje, Čáro.“

„Proč?“

„Quayle mě nevyslychal ani pět minut, a to ještě většinu zabral ten záznam z kamer.“

Čára se udiveně zamračil. „Cože? On dobrovolně znovu předváděl porotě, jak jeho klient ukopal toho chudáka k smrti?“

Brodie přikývl. „Vrátím se tam.“

Vrzly dveře, několik přítomných se otočilo a Brodie s Čárou se po špičkách vkradli dovnitř. Povedlo se jim najít si místo na přeplněných lavicích pro veřejnost. Státní zástupce svařil obočí a udiveně se na Brodieho podíval. Ten jen pokrčil rameny.

Quayle byl už zase na nohou. „Pane soudce, rád bych vyslechl svého jediného svědka. Prosím pana Raphaela Johnsona.“

Soudní zřízenec během chvilky svědka přivedl a pokynul mu k pultu. Raphaelu Johnsonovi nemohlo být víc než osmadvacet let. Pleť měl uhrovitou jako puberták a na hlavě hřívu tmavých vlasů, která mu splývala

až na úzká ramena. Pod kožený bomber s kapucí si oblékl tričko s opraným červeným logem, na kterém dštíla oheň jakási nedefinovatelná obluda. Kolem plátěných kotníkových tenisek, které se už zase dostaly do módy, se mu do varhánků skládaly džíny s dírami na kolenou. Brodiemu neušly mladíkovy prsty zažloutlé od cigaret, zatímco krví podlité oči a zarudlé nosní dírky prozrazovaly, že tomu chlapci nejspíš nebude cizí ani jistý bílý prášek. Ale třeba mu křivdil. Možná jen chytil rýmu nebo se vzpamatoval z nějaké nejnovější mutace koronaviru. Dnes už člověk nerozeznal jedno od druhého.

Místo slavnostní přísahy před Bohem si mladík zvolil raději čestné prohlášení. Na vyzvání se představil jako Raff, programátor se zaměřením na manipulaci audiovizuálního obsahu.

„Pro kterého zaměstnavatele pracujete?“ zeptal se Quayle.

„Jsem na volný noze.“

„A vaše kvalifikace?“

„Červenej diplom z informatiky na Strathclydeský univerzitě.“

„Povězte mi o procesu manipulace vizuálních záznamů, která se označuje termínem *deepfake*.“

Raff si odfrkl. „Takhle už tomu dneska nikdo neříká, kámo. Používá se termín neuronový maskování.“

„Povězte nám o něm víc.“

Státní zástupce prudce vstal. „Námítka, pane soudce. Jak to souvisí s případem?“

Quayle vztyčil ukazovák. „Hned se k tomu dostaneme.“ Soudce přikývl. „Tak ale rychle, pane Quayle.“

Quayle přikývl a obrátil se opět ke svědkovi. „Prosím, pane Johnstone.“

„Ta technologie je stará asi pětatřicet let. Objevila se někdy na začátku prvního desetiletí jednadvacátého století, když vyvinuli algoritmus, kterému se říká GAN.“

„Což znamená co?“

„Je to zkratka a znamená generativní kompetitivní síť, kdy dvě neuronové sítě využívají strojového učení a snaží se jedna druhou trumfnout v predikci.“

Nikdo v soudní síni očividně neměl nejmenší zdání, o čem to mluví. Soudce se pokusil o vstřícné gesto, naklonil se blíž a zeptal se: „Hovoříme tu o umělé inteligenci, chápu to správně?“

„Ano, pane soudce. Dost těžko se to vysvětluje, ale v tomhle případě jde o videozáznam, že jo. No a neuronové sítě GAN už dokázaly vyprodukovat manipulovaný videa v takové kvalitě, že nebylo poznat fejk. Každá z těch dvou neuronových sítí má svůj úkol. První má funkci generátoru a tý druhý se říká diskriminátor.“

„A to je laicky řečeno co?“ Quayle doufal, že to mladík trochu objasní.

„No, ze začátku se GAN používala na to, že se na pornoherce namapovaly tváře celebrit. Stačilo generátoru poskytnout pár videí, nebo dokonce jen fotek tváře nějaký známý osobnosti a on ji dokonale přenesl na cílového herce. Nikdo z nás tady by to nejspíš nepoznal. Jenže diskriminátor to video vyhodnotil a našel v něm spoustu chyb. Tím se generátor poučil, video předělal a diskriminátor ho znovu zkontroloval. Tenhle proces se opakoval pořád dokola, dokud nebylo v podstatě nemožný poznat, že to video není autentický.“

„A používá se ke zmíněnému účelu tahle síť i dnes?“ zeptal se Quayle.

„Ani náhodou,“ zavrtěl Raff hřívou. „Takhle už se to dneska vůbec nedělá. Software se mezitím hodně posunul. Využívá se to daleko sofistikovaněji.“

„Například jak?“

„Asi jste četli, že se začaly dělat filmy s hercema, který jsou už třeba desítky let po smrti. S velkejma hvězdama. Natočí se film s nějakýma no name lidma a těm se pak nasadí obličej těch mrtvých herců. Čáry máry a Cary Grant vám zahraje nejnovějšího Batmana. Nebo si obsadíte Marilyn Monroe do životopisného filmu o ní samotný. Totéž dokážou udělat i s hlasem. Takže...“ mladík pokrčil rameny. „CGI už úplně zapadla.“

Soudce se opět naklonil nad stůl. „CGI?“

„Počítačem generovaná grafika. Tehdy díky tomu třeba ve filmu uměli udělat to, aby desítka herců vypadala jako tisíc nebo aby se třeba nějaká scéna natočená ve studiu odehrávala jakoby na Bahamách. Na dnešní poměry výsledek působí dost dřevně.“

Quayle si odkašlal a jemně nasměroval Raffa zpátky k tématu. „A tohle neuronové maskování, jak tomu říkáte,“ začal, „působí přesvědčivě?“

Raff si pobaveně odfoukl. „Vůbec byste nepoznal, že to není pravý video. Nerozeznáte, že to není pravej McCoy, leda byste měl AI software příští generace, a ten dost pravděpodobně ještě ani neexistuje.“

Quayle moudře přikývl, jako by chápal veškerá zákoutí popisované technologie. „Nemohl byste nám předvést, jak to vypadá?“

„No, jak víte, tak jsem si pro vás na ukázkou připravil krátký video.“

Státní zástupce byl v tu ránu na nohou. „Pane soudce...“

Ale ten ho předešel. „Pane Quayle, soudu začíná docházet trpělivost. Doufám, že to bude účelné.“ Všem bylo nicméně jasné, že pan ctihodný soudce je na slibované video stejně zvědavý jako všichni ostatní.

„Děkuji, pane soudce.“ Quayle pokynul svému asistentovi, obrazovky v soudní síni se znovu rozsvítily a opět se začal odvíjet videozáznam z nábřeží, kde došlo k útoku.

Soudce se nespokojeně zachmuřil. „Spletl jste si video, pane Quayle.“

Quayle se téměř neznatelně pousmál. „Nespletl, pane soudce.“

Zraky přítomných, které na okamžik přitáhla slovní výměna mezi soudcem a obhájcem, se upřely zpátky na obrazovky. Jack Stalker se právě otočil na svou oběť a chystal se na ni zaútočit. Jeho tvář plně ozářila pouliční lampa. Jenže obličej nepatřil Stalkerovi. Celá soudní síň zalapala po dechu. Na záznamu se právě namapovaným obličejem ohyzdně zašklebil detektiv inspektor Cameron Brodie, srazil Archiego Laffertyho na zem a začal ho zasypávat kopanci do obličeje a do hlavy. Působilo to tak přesvědčivě, že by se mezi přítomnými nenašel nikdo, kdo by neodpřisáhl, že čin spáchal Brodie.

Tu a tam někdo odtrhl pohled od obrazovky a ohlédl se na Brodieho v lavici pro veřejnost, ale pak zase rychle obrátil pozornost k videu, aby mu neutekla ani vteřina. Brodiemu hořely tváře šokem a hanbou. A vztekem.